

v věci a vydati i to, čeho by byl poškozený z ní dobyt, a že se tamže ku konci praví, že, nabyli obmyslný držitel držby věci činem v trestních zákonech zapovězeným, povinen jest nahraditi i cenu zvláštní obliby (t. j. cenu zvláštní obliby, kterou věc měla pro poškozeného), — lze ustanovení, že »obmyslný držitel má nahraditi všechnu škodu, která vznikla jeho držbou«, rozuměti jen tak, že jest povinen nahraditi tu škodu, kterou cizí věc u něho vzala. O takovou škodu však v tomto případě nejde, poněvadž nebylo ani tvrzeno, že krám, po případě řeznické náčiní, v něm uschované, byly poškozeny. Proto se na tento případ nehodí předpisy §§ 335 a 338 obč. zák., dlužno naopak otázku, zda ručí žalovaný za požadovaný ušlý zisk, řešiti dle všeobecných pravidel o náhradě škody (§§ 1293 a násl. obč. zák.), — a opačný právní názor odvolacího soudu jest mylným.

Čís. 2118.

Nepříslušným jest (v mimosporném řízení) dovolací rekurs do usnesení soudu druhé stolice, jímž odmítl rozhodnutí o rekursu v otázce útrat.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1922, R I 1433/22.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Podáním, jež stěžovatel nyní označuje jako rekurs, domáhá se snížení notářských poplatků za projednání pozůstalosti, prvním soudem určených, na polovici. Rozhodnutí soudu rekursního, kterým odmítl o podání tom rozhodnutí jako o rekursu, je proto ve svém důsledku rozhodnutím druhé stolice v otázce útrat pozůstalostních, poněvadž rekursní soud rozhodnutím tím vlastně také zároveň vyslovil, že zůstává rozhodnutí prvního soudu o útratách v platnosti. Proti takovému rozhodnutí rekursního soudu je další rekurs nepřipustným dle § 14 odstavec druhý nesp. říz.

Čís. 2119.

Manželka, žijící z podstatné příčiny s děckem mimo společnou domácnost, může podle § 1042 obč. zák. domáhati se žalobou na manželi náhrady i toho, co za manžela vynaložila na svou a děcka výživu. Pro tento nárok není výlučně příslušným sborový soud první stolice.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1922, Rv I 488/22.)

Manželka byla nucena opustiti koncem roku 1920 pro drsné jednání manželovo společnou domácnost a žila po té s děckem odděleně. Žalobou domáhala se, — vysoudivši již dříve sporem C 78/21 na manželi náhradu vynaloženého výživného za měsíce leden — duben 1921 — náhrady výživného úhrnem 4.280 Kč za měsíc květen — prosinec 1921